

Jiří Munk Ve Druhé Třídě Obecné Školy

Tahle fotka byla pořízena, když jsem chodil do druhé třídy základní školy v Brandýse nad Labem v roce 1939.

Před tím, než jsem šel do školy, nechodil jsem do školky, protože jsem měl vlastní chůvu, která se mi věnovala. Pak jsem šel rovnou do obecné školy. Byla to pouze chlapecká škola, jelikož tehdy byly školy rozdělené na chlapecké a dívčí. Bylo nás ve třídě velmi mnoho, asi dvacet pět dětí,

možná i víc. Přestože jsem nebyl na děti zvyklý, nepamatuju se, že by to pro mne představovalo nějaký problém. Ostatní děti mi neubližovaly. Vím, že se párkrát některé děti chtěly prát, ale stačilo, že jsem řekl: „Já mám o čtyři roky staršího bratra a ten je velikej!“ a od té doby jsem měl pokoj.

Zážitky ze školy nebyly nijak špatné. Měli jsme hodného pana učitele Karhana, který si v první třídě zavolal tatínka a řekl mu, že mám absolutní sluch a že bych měl dělat hudbu. Bohužel, a toho ve svém životě asi nejvíce lituji, jsem už nikdy neměl příležitost se hudbě věnovat. Myslím si, že bych byl daleko šťastnější. Ve druhé třídě nás pak učil nějaký učitel a učitelka, ale ty si vůbec nepamatuji, pouze jsem je nedávno viděl na školní fotce. Největší dojem na mě udělala taková speciální vůně té školy, kterou nedovedu popsat. Je to vůně, z které se mi trošku svírá žaludek, ale na druhé straně to není úplně nepříjemné. Byla to nějaká směs křídý, houby, tabule a těch dětí, které se bály, to bylo také cítit.

V první a druhé třídě mi šlo asi všechno, jenom s krasopisem jsem měl trošku potíže. Ale dostával jsem samé jedničky. Vím, že ve třídě byl obrovský rozdíl mezi dětmi z „lepších“ rodin a z rodin chudých. Ve mně se vypěstoval už tenkrát takový sociální cit, protože děti z chudých rodin musely pracovat, byly nuzně oblečené, neměly svačiny a tak dále. Už v první třídě byl jasně viditelný třídní rozdíl.

Z obecné školy mám vlastně jenom dvě třídy, první a druhou. Z druhé třídy do třetí už jsem nesměl. Naštěstí mě vzali do první třídy předčasně, bylo to v roce 1938, když mi ještě nebylo šest let. Jsem totiž rozený v listopadu, takže bych teoreticky měl jít až napřesrok. Jinak bych neměl ani dvě třídy. V dalším ročníku, 1939/1940 už jsem končil, protože pak už židovské děti do školy nesměly. Na třetí třídu mi pak ještě najali paní učitelku, která chodila k nám domů a učila mě, ale pak už se bála.

Po válce jsem šel rovnou do třetí měšťanky. Neuměl jsem pořádně číst a psát, čtyři třídy mi chyběly. Neuměl jsem gramatiku, matematiku, takové ty základy. Ještě na vysoké škole jsem neuměl zlomky a musel jsem to dohánět. Takže školy jsem si v dětství moc neužil.